

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Ing. S. M.**, bytem I. P. P. 998/32, O., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2011, č. j. KUOK 116306/2011, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Statutárního města Olomouc, Komise pro projednávání přestupků, ze dne 3. 8. 2011, č. j. SMOL/124385/2011/OSPR/PREST/MAS tak, že ve výroku o vině se vypouští text „dále dne 13. 9. 2010 v dopise zaslaném Společenství vlastníků jednotek domu prostřednictvím MUDr. E. M. označil J. T. za „tuneláře“ a ve výroku o sankci tak, že výše pokuty „3.000 Kč“ se nahrazuje částkou „2.500 Kč“ a ve zbylé části se potvrzuje.

[2] V žalobě žalobce namítal, že napadená rozhodnutí jsou chybná, jak po stránce právní, tak po stránce věcné. Žalobce na úvod podotkl, že od údajného spáchání přestupku (13. 4. 2010, 28. 6. 2010, 13. 9. 2010) do 24. 10. 2011 uplynul více než jeden rok, a proto nebylo možné přestupek projednat. Tuto skutečnost žalobce namítal již při ústním jednání přestupkové komise dne 27. 8. 2011. Předsdkyně komise toto zdůvodňovala vedením trestního řízení v této věci Policií ČR od 30. 11. 2010 do 13. 4. 2011. Přitom v odůvodnění rozhodnutí ze dne 27. 7. 2011 uvádí, že Policie ČR prováděla šetření, nikde není uvedeno a žalobce nebyl seznámen s tím, že bylo vedeno trestní řízení. Dle úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 4. 1. 2011, který má žalobce k dispozici, si policejní orgán opatřoval potřebné podklady a nezbytná vysvětlení podle § 158 odst. 3 trestního řádu. Po formální stránce upozornil žalobce na to, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno 28. 7. 2011 a ne jak uvádí v napadeném rozhodnutí žalovaný dne 3. 8. 2011. K prvnímu dopisu ze dne 13. 4. 2010 zaslanému e-mailem členům společenství vlastníků jednotek žalobce již při ústním jednání přestupkové komise dne 28. 7. 2011 namítl kromě toho, že od jeho údajného spáchání uplynul více než 1 rok a nelze ho projednat, a přitom není žalobci známo, že by proti němu v této věci bylo vedeno trestní řízení – ani policie ani státní zastupitelství ho s tímto neseznámilo – na policii podával v této věci vysvětlení, uplatňoval své právo člena společenství vlastníků jednotek a navrhoval v něm odvolání J. T. z funkce předsedy a člena výboru společenství jednotek, které řádně zdůvodnil událostí z 5. 4. 2010, kdy J. T. ve značně podnapilém stavu napadl J. H. policejním pendrekem. V tomto dopise J. T. neoznačil za opilce a násilníka, jak se uvádí ve výroku komise pro projednávání přestupků, toto vyvodila komise. V usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 5. 5. 2011 se k této kauze uvádí, že J. T. svým předchozím nevhodným chováním mohl takto celý incident vyprovokovat. Dále není pravda, že 13. 9. 2010 v dopise společenství vlastníků jednotek žalobce označil J. T. za „tuneláře“. Žalobce vyslovil v tomto dopise podezření, že takové podivné hospodaření společenství přímo navozuje podezření na porušování povinností při správě cizího majetku a čeština má pro tento způsob podivného hospodaření jednoslovný přiléhavý název, a to tunelování. Komise z toho vyvozuje, že tunelářem je J. T., přitom s prostředky společenství hospodaří Výbor společenství vlastníků jednotek a Správa nemovitostí D. – Č., ne J. T.. V dalším dopise ze dne 28. 6. 2010 Správě nemovitostí D. – Č., kterým žalobce reagoval na odkaz správců, že mu odborné účetní údaje vysvětlí J. T., uvedl v místě obecně známou věc, že J. T. je propuštěný policista a dále svůj osobní názor, že byl ne příliš úspěšný policista. Tímto žalobce reagoval pouze na jeho účetní a finanční odbornost. Pro dokreslení uvedl, že v několika zápisech z výborových schůzí J. T. uváděl, že zateplením domu a výměnou oken se ušetřilo 145 % tepelné energie, což je evidentní nesmysl. V žádném případě se nejednalo o hrubé jednání a nebylo tímto narušeno občanské soužití. Znaky skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona ve formě jiného hrubého jednání spočívajícího v pomluvě nebyly naplněny – žalobce nesdělil o J. T. třetí osobě žádný nepravdivý údaj ani údaj sice pravdivý, který má však difamující povahu, a přitom jde o údaj, který může ohrozit vážnost jiného u spoluobčanů. Vážnost u spoluobčanů ohrožuje u spoluobčanů J. T. svým jednáním, kdy se jako bývalý policejní důstojník uvede, byť jsou Velikonoce, do stavu značné opilosti a boucháním a kopáním do cizích dveří

vyprovokuje rvačku s o 15 let starším důchodcem. Svými dopisy žalobce uplatňoval jen právo člena společenství vlastníků jednotek domu podávat návrhy a vyjadřovat se dění ve společenství a toto nemůže být považováno za hrubé jednání a už vůbec ne za narušení občanského soužití. Za zvláštní označil žalobce formulaci žalovaného, podle které se měl žalobce dopustit přestupku ve formě pokračování, zahrnujícího tři útoky, přitom v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 7. 2011 není žádná zmínka o pokračování v přestupku ani o útocích. Dále odvolací orgán tyto dopisy hodnotí jako hanlivé, žalobce neví, z jakého důvodu, nic hanlivého v nich uvedeno není, jedná se jen o uplatňování práva člena společenství vlastníků jednotek. Samozřejmě je hanbou být odvolán z místa předsedy výboru společenství, nicméně je právem žalobce takový návrh společenství dát a řádně jej zdůvodnit. Rovněž to, že odvolací orgán stanovil primární (očernění J. T., snížení jeho občanských, lidských a profesních kvalit) a sekundární (o odvolání J. T. z místa předsedy a člena výboru společenství) pohnutku k napsání dopisu je nepatřičné. Jedinou pohnutkou k napsání tohoto dopisu bylo žalobcovo rozhořčení nad tím, že si v demokratické společnosti může dovolit značně opilý propuštěný policejní důstojník vyprovokovat potyčku a napadnout o 15 let staršího důchodce policejním pendrekem. Snížit občanské, lidské a profesní kvality u takového občana snad ani nejde. Podle žalobce se v žádném z dopisů nejednalo o kritiku, jak uvádí žalovaný ve svém odůvodnění a následně ji rozvádí jako věcnou, racionálně vedenou, v demokratické společnosti potřebnou a tudíž vítanou, ale „závěrečným konstatováním, že pro všechny slušné lidi je nepřijatelné mít za člena výboru, a dokonce za jeho předsedu (kterého v témže odstavci dopisu ztotožnil s J. T.) opilce a násilníka, obviněný z jakékoliv kritiky vybočil“. Žalobce se ohradil proti tomu, že by kdykoliv nazval J. T. opilcem a násilníkem. Ztotožnění provedl správní orgán I. stupně i odvolací orgán a žalobce neví, co je k tomu vedlo. V dopise žalobce uvedl obecně známou věc, že pro všechny slušné lidi je nepřijatelné mít za člena výboru, a dokonce za jeho předsedu, opilce a násilníka, J. T. v této souvislosti nijak neztotožňoval ani nejmenoval. Žalobce odkázal na část odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého „obviněný dále vypověděl, že je mu známo, že J. T. v pouhých čtyřiatřiceti letech byl již u Policie ČR na služební funkci zástupce vedoucího oddělení...“. Toto je podle žalobce fabulace žalovaného, nikde nevypověděl, že před více než 10 lety, kdy měl J. T. 34 let, byl ve funkci zástupce vedoucího oddělení. J. T. žalobce v té době neznal, ani nevěděl, kde pracuje a na jaké funkci. Následně žalovaný na základě žalobcova podnětu ve svém odůvodnění usnesením ze dne 24. 11. 2011 opravil věk J. T. na „třiačtyřicet“ jako zřejmou nesprávnost. Naprosto nesrozumitelné a nesmyslné je odůvodnění domnělého přestupku, kdy žalobce v dopise správci nazval J. T. propuštěným policistou. Žalovaný uvádí: „Jestliže obviněný nevěděl, že J. T. odešel od Policie ČR na vlastní žádost, musel mít za to, že byl Policií ČR propuštěn. Logicky pak tento obsah muselo mít i jeho vyjádření o propuštění J. T.. J. T. byl však propuštěn na vlastní žádost, odešel dobrovolně. Je tedy zřejmé, jaký obsah mělo uvedené prohlášení obviněného“. Žalobce v dopise pouze konstatoval, že J. T. je propuštěný policista, nikde nerozebíral, zda odešel dobrovolně, nedobrovolně nebo na vlastní žádost. Žalobce neví, jaký jiný obsah mělo mít toto stručné vyjádření, když je všeobecně známo, že služební poměr u ozbrojených složek může být ukončen pouze propouštěcím rozkazem eventuálně propuštěním ze služebního poměru, což není nic

hanlivého ani dehonestujícího. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Ve vyjádření žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné a žalobní námitky vyhodnotil jako nedůvodné. S otázkou prekluze předmětného přestupku se žalovaný dostatečně vypořádal už v odůvodnění napadeného rozhodnutí a v plné míře na něj odkazuje. Rovněž co do zpochybnění ztotožnění J. T. s osobou, kterou žalobce označil výrazy opilec a násilník, odkazuje žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že uvedené ztotožnění je řádně odůvodněno. Útok, v rámci jehož žalobce označil J. T. za tuneláře, byl žalovaným rozhodnutím z popisu skutku vypuštěn. Žalobce se přestupku proti občanskému soužití tímto jednáním nedopustil. Jeho námitka ohledně výrazu tunelářů je tak ve vztahu k žalovanému rozhodnutí bezpředmětná. Jeho polemika o tom, zda se ve správně-trestně irelevantní části jeho dopisů jednalo o kritiku či nikoliv, je ve vztahu k projednávané věci rovněž bezpředmětná. Část odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež se žalobci jeví naprosto nesrozumitelná a nesmyslná, poukázala na to, že jak sám přiznal při ústním jednání konaném před správním orgánem I. stupně dne 28. 7. 2011, nevěděl, že J. T. byl od Policie ČR propuštěn na vlastní žádost. Označil-li pak v dopise ze dne 28. 6. 2010 předsedu společenství vlastníků jednotek J. T. za propuštěného, nepřiliš úspěšného policistu, je z kontextu těchto označení a skutečnosti, že o způsobu reálného ukončení služebního poměru J. T. nevěděl, zjevný skutečný a žalobci přičitatelný obsah jeho tvrzení v tomto dopise. Předmětná část odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak srozumitelná a přezkoumatelná. Ke své údajné fabulaci, již dle žalobce představuje uvedení konstatování v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že dále vypověděl, že je mu známo, že J. T. v pouhých čtyřiatřiceti letech byl již u Policie ČR na služební funkci zástupce vedoucího oddělení, krajský úřad uvádí, že se v této části žalovaného rozhodnutí dopustil zřejmé nesprávnosti, kterou odstranil vydáním opravného usnesení ze dne 24. 11. 2011. Proti tomuto usnesení se mohl žalobce odvolat, ale neučinil tak, ani v samotné žalobě předmětný postup krajského úřadu nijak nerozporoval. K žalobcově výtce formální nesprávnosti žalovaného rozhodnutí, jež má spočívat v mylném označení data vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, krajský úřad uvádí, že stejnopis rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsažený ve spisovém materiálu je opatřen doložkou vyznačující datum, ke kterému bylo rozhodnutí předáno k doručení. Podle § 71 odst. 1 správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení. Datem vyznačeným doložkou je 3. 8. 2011. K vydání rozhodnutí tedy skutečně došlo 3. 8. 2011. Žalobní námitka žalobce je tedy neopodstatněná. Jím tvrzené datum vydání rozhodnutí 28. 7. 2011 lze na titulní straně rozhodnutí správního orgánu I. stupně ztotožnit s datem jeho písemného vyhotovení. Krajský úřad v rámci odvolacího řízení pozorně zvažoval otázku, zda se žalobce svým jednáním přestupku proti občanskému soužití skutečně dopustil. Krajský úřad zde neměl na mysli otázku naplnění znaků přestupků uvedených v zákoně, ta byla spolehlivě zjištěna v řízení na prvním stupni, ale otázku, zda jednání žalobce bylo natolik společensky škodlivé, aby opodstatňovalo zásah veřejného práva. Přitom zvážil mnohost útoků, množství a postavení osob, jež zasáhl, a pohnutku žalobce. Tu měl krajský úřad za bezpečně vyplývající ze skutkového stavu zjištěného správním

orgánem I. stupně. Jeho primární pohnutkou bylo očernění J. T., snížení jeho občanských, lidských a profesních kvalit, za účelem dosažení jeho sekundární pohnutky, a to odvolání J. T. z místa předsedy výboru společenství vlastníků jednotek i z místa člena výboru společenství vlastníků jednotek. V současné společnosti počet takovýchto útoků narůstá. Jejich původci v boji v rovině diskuse, více či méně objektivní, obcházejí nepodloženým útokem na občanské, lidské či profesní kvality svých oponentů, za účelem apriorního znehodnocení jejich názorové váhy a zbavení jejich možnosti bránit se. Obrana takto napadené osoby je jejím předem daným očerněním ve výše uvedených rovinách prakticky znemožněna. Hlas takového člověka není vnímán jako rovnocenný. Společenský systém demokracie je založen na diskusi. Jen diskuse, vzájemná výměna názorů, ať už věcných či zcela nevěcných, jej stabilizuje. Vytváří možnou formu soužití lidí. A právě do této formy soužití lidí, do jejích pravidel jako její podmínky, žalobce svými opakovanými útoky zasáhl a narušil ji. Hrubým jednáním žalobce došlo k narušení skupinového objektu § 49 zákona o přestupcích občanského soužití skrze narušení individuálního objektu, kterým bylo v projednávané věci pravidlo občanského soužití spočívající v minimální slušnosti ve vzájemných mezilidských vztazích, jako nutná podmínka klidného a spořádaného soužití občanů. Nešlo tu tak primárně o čest jednotlivce, jež je chráněna písmenem a) prvního odstavce tohoto paragrafu. Žalobce svými hrubými útoky křivě a v rozporu se zásadami klidného a spořádaného soužití destabilizoval postavení J. T. jako předsedy společenství vlastníků jednotek, narušil možnost rozporovat a přít se o věci společenství vlastníků jednotek alespoň zdánlivě ve věcné rovině, vůbec o nich diskutovat a ohledně nich relevantně vyjadřovat své názory. Insinuace je jev společensky negativní a ve formě realizované žalobcem i jev silně společensky škodlivý. Žalobce svým jednáním porušil zájem společnosti a dopustil se tak přestupku proti občanskému soužití, jímž byl žalovaným rozhodnutím pravomocně shledán vinným. Ve zbytku odkázal krajský úřad na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

[4] V replice se žalobce ohradil proti tomu, aby jakýkoliv jeho dopis nebo námitka byly nazývány žalovaným „útokem“ a následně jako útoky hodnoceny a posuzovány, přestože v jednom případě byl rozhodnutím žalovaného z popisu skutku vypuštěn pro „nesprávnou právní kvalifikaci“. Žalobce zdůraznil, že J. T. v žádném z dopisů nenazval ani neoznačil tunelářem stejně jako ho nenazval opilcem a násilníkem. K vyjádření žalovaného „označil-li pak v dopise ze dne 28. 6. 2010 předsedu společenství vlastníků jednotek J. T. za propuštěného, ne příliš úspěšného policistu“, je z kontextu těchto označení a skutečnosti, že o způsobu reálného ukončení služebního poměru J. T. nevěděl, zjevný a žalobci připočitatelný je obsah jeho tvrzení v tomto dopise“. Žalobce uvedl, že tento „zjevný a jemu připočitatelný obsah“ nebyl správním orgánem I. stupně ani žalovaným specifikován, pouze byl označen jako zjevný. Tato část odůvodnění žalovaného rozhodnutí je podle názoru žalobce nepřezkoumatelná. Žalobce neměl důvod se proti zřejmé neznalosti žalovaného při přepisu číslovky 43 na písemnou a lépe vypadající slovní formu čtyřiatřicet, která dala této části odůvodnění jiný význam. Svými dopisy žalobce uplatňoval jen právo člena společenství vlastníků jednotek podávat návrhy a vyjadřovat se k dění ve společenství a toto nemůže být považován za hrubé jednání a už vůbec ne za narušení občanského soužití. O osobu J. T. se nezajímá, pokud

svou činností nezpůsobuje škodu společenství vlastníků jednotek, jehož je žalobce členem, a svým nepatřičným jednáním a chováním nebudí všeobecné pohoršení. Žalobce nemá zájem dotyčného očernit, tak jak toto klasifikuje žalovaný a ve svém vyjádření to stupňuje a nazývá insinuací, což je bezdůvodné nařčení, pomluva, očerňování. Proti takové klasifikaci žalobcova jednání se žalobce důrazně ohrazuje.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 19. 10. 2011.

[6] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám žalobce zjistil, že věc byla šetřena policií na základě oznámení o podezření ze spáchání trestného činu, které podal žalobce po nabytí podezření o spáchání trestného činu pomluvy panem J. H., ten v oznámení uvedl emailové adresy, na které byl rozeslán otevřený dopis žalobce a tuto elektronickou zprávu přiložil. Ve zprávě je uvedeno, že J. T. ve značně podnapilém stavu několikrát obtěžoval J. Hl. kopáním a bušením do vchodových dveří jeho bytu, následně ho pak po otevření dveří bytu napadl policejním pendrekem. Došlo tak k fyzické potyčce mezi J. T. a J. Hl. a zřejmě i k drobným zraněním u obou zúčastněných osob. U případu zasahovala Policie ČR, bohužel to byli opět policisté z oddělení, kde byl dnes již propuštěný policista J. T. zástupcem náčelníka. Výsledek šetření policie se tak dá předpokládat. Žalobce v dopise požádal členy výboru společenství vlastníků, aby „výše uvedený případ zvážili a na nejbližší schůzi výboru společenství předsedu výboru J. T. odvolali z funkce předsedy a z funkce člena výboru. Pro všechny slušné lidí je nepřijatelné mít za člena výboru a dokonce jeho předsedu opilce a násilníka.“ Podle záznamu ve spisu byla věc ublížení na zdraví ze dne 5. 4. 2010 (pánové J. H. a J.T.) ukončena odložením věci. V době incidentu šlo o Velikonoční pondělí. Součástí spisu je další korespondence mezi J. H. a J. T., včetně korespondence týkající se správy domu. Podle zprávy Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 22. 6. 2010 byl J. T. a propuštěn ze služebního poměru na vlastní žádost. Podle rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Severomoravského kraje ze dne 12. 10. 2009 ve věci trestného činu pomluvy podání oznámení o podezření ze spáchání podal J. T. okresnímu státnímu zastupitelství stížnost na postup orgánů Policie ČR. K tomu doložil J. T. dopis žalobce správě nemovitosti ze dne 28. 6. 2010, podle které žalobce označil J. T. za propuštěného nepříliš úspěšného policistu, který účetním věcem naprosto nerozumí. Věc přestupku proti občanskému soužití a majetku, který se měl udát 5. 4. 2010, správní orgán zastavil, neboť spáchání přestupku nebylo obviněnému prokázáno. J. H. věc o trestním oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu pomluvy J. T. žalobcem byla dne 28. 7. 2010 odložena bez dalšího opatření, protože žalobce nenaplnil skutkovou podstatu trestného činu pomluvy, když uvedl, že J. T. je propuštěný policista.

[7] Dne 30. 11. 2010 byl sepsán záznam o zahájení úkonů v trestním řízení ve věci poškozeného J. T. o přečinu pomluvy, který měli spáchat J. H. a žalobce,

rozesláním otevřeného dopisu na dvanáct elektronických adres s žádostí o další rozeslání. V protokole o podání vysvětlení z 21. 12. 2010 J. T. uvedl, že se jednáním žalobce a J. H. cítí poškozen a žádal po nich veřejnou omluvu. Při podání vysvětlení 4. 1. 2011 žalobce uvedl, že je pravda, že 13. 4. 2010 rozeslal na celkem 12 e-mailových adres obyvatelů domu číslo 32 - 40 v Olomouci na ulici I. P. Pavlova otevřený dopis, a to v návaznosti na to, že potkal pana J. H., který měl zraněný levý spánek po napadení ze strany J. T. na Velikonoce. K tomuto napadení mělo dojít v době, kdy byl pan T. v podnapilém stavu, jak žalobci sdělil pan H. a jak to viděl sám žalobce dokonce při jednom projednávání vzniku společenství vlastníků v restauraci Jalta. V žádném případě žalobce tímto neřekl nepravdu. Žalobce v otevřeném dopise uvedl, že pan T. je propuštěný policista, sám pan T. prohlašoval, že už u policie nepracuje. Z jakého důvodu od policie odešel žalobci není známo. Žalobce nechtěl dopisem pana T. nijak osobně urazit či jej poškodit, pouze popsal skutečnosti a události, o kterých sám ví a důvodem rozeslání a napsání dopisu bylo pouze to, aby byl pan T. odvolán z výboru společenství vlastníků. Podle žalobce v dopise neuvedl žádné úmyslné a hrubé nepravdy, které by pana T. nějak poškodily.

[8] Podle úředního záznamu Policie ČR s M. V. si tato nevšimla nikdy, že by byl na nějakém jednání výboru společenství J. T. pod vlivem alkoholu. Podle telefonického hovoru s V. Š. si ani ona nikdy nevšimla, že by J. T. byl na jednání představenstva společenství vlastníků někdy pod vlivem alkoholu a na obsah otevřeného dopisu se již nepamatuje, jen ví, že mezi panem T. a žalobcem byly nějaké neshody. Na obsah otevřeného dopisu se již nepamatuje, jen si pamatuje, že se mělo jednat o nějaké vzájemné slovní útoky mezi žalobcem a J. T.. Rovněž Jana P. si na obsah dopisu nepamatuje, vymazala jej a vyloučila, že by J. T. byl někdy na jednání výboru společenství pod vlivem alkoholu. Na obsah dopisu si nevzpomněli ani F. M. a A. K., A. K. neviděl nikdy na žádném jednání J. T. pod vlivem alkoholu. P.Č. si na otevřený dopis pamatoval, neboť to byl on, kdo o tom řekl J. T.. Ví, že když si přečetl ten dopis, tak bylo jím znechucen, neboť zde žalobce uváděl nesmysly o J. T. i v tom smyslu, že je to násilník a opilec. K žalobci uvedl, že je to konfliktní osoba, která ráda vyvolává konflikty a snad to řeší nyní soudní cestou. Nikdy se nesetkal s tím, že by J. T. byl při nějakém jednání agresivní či pod vlivem alkoholu. To, že Jiří T. T. a o tom, že je opilec a násilník. O těchto skutečnostech či tvrzeních žalobce mu není nic známo. Dále si pamatuje, že žalobce psal o nějakém incidentu - fyzickém napadení, o tom on nic neví, nebyl ničeho takového přítomen. Dále uvedl, že žalobce je dosti konfliktní osoba, má problémy, které se táhnou již od rekonstrukce domu, kdy žalobce nějaké drobné problémy řešil tím, že do domu volal policii, nic bližšího k tomu však neví, ani ho to nezajímá. O tom, že pan T. pracoval u Policie ČR věděl, ale kdy a za jakých okolností od policie odešel neví, ani jej to nezajímá. Všichni dotazovaní odkázali na to, že šlo o osobní věci mezi J. T. a žalobcem. Dopisem ze dne 13. 9. 2010 žalobce zaslal společenství vlastníků jednotek domu I. P. Pavlova číslo 998 - 1003/32 - 42 vyjádření k údajnému dluhu na platbách, kde mimo jiné uvedl, že „předseda výboru otálí z objektivních důvodů se svoláním shromáždění vlastníků (běžně se uskutečňovalo v dubnu nebo květnu), takové hospodaření přímo navozuje podezření na porušování povinností při správě cizího majetku. Čeština má pro tento způsob podivného hospodaření jednoslovný přiléhavý název, a to tunelování“. Tento dopis J. T. doložil Policii ČR jako další důkaz

a uvedl, že jde o problém táhnoucí se několik let a nejde o nějaké sousedské vztahy, ale jde o spor pramenící z výkonu funkce člena výboru. Sám žalobce byl po vzniku společenství vlastníků jednotek v dubnu 2006 členem výboru a dokonce od založení i místopředsdou. Protože svou práci nevykonával řádně, inicioval J. T. jeho odvolání, to se jej dotklo a začal dělat naschvály proti J. T. i ostatním členům výboru. Incident s pomluvami jak H. tak žalobce souvisejí jen velmi okrajově a pouze jako spouštěcí událost pro dopis žalobce. J. T. zdůraznil, že jeho násilné chování vůči H. mu nebylo prokázáno. J. T. dodal, že vede s žalobcem i J. H. soudní spor občanskoprávní u Okresního soudu v Olomouci a proti H. je exekuční řízení.

[9] Usnesením ze dne 28. 2. 2011 byla trestní věc podezření ze spáchání přečinu pomluva odložena, neboť ve věci nejde o podezření z přečinu a není na místě věc vyřídit jinak. V odůvodnění je zvyrazněno, že z lékařské zprávy traumatologické ambulance ze dne 5. 4. 2010 je zřejmé, že J. T. byl v uvedené době pod vlivem alkoholu, což sám J. T. v úředním záznamu o podání vysvětlení přiznal - uvedl, že vzhledem k tomu, že byly Velikonoce, měl vypito několik odlivek alkoholu, a proto odmítl dechovou zkoušku jako zbytečnou. V závěru Policie ČR v usnesení uvedla, že celá věc se od začátku jeví jako spor občanskoprávní, který souvisí s vedením hospodaření společenství vlastníků jednotek a odkázala na judikaturu Ústavního soudu, podle které trestní právo nemůže sloužit jako prostředek nahrazující ochranu práv a právních zájmů jednotlivce v oblasti soukromoprávních vztahů a trestní právo je chápáno jako právo *ultima ratio*. Uvedené usnesení Policie ČR bylo zrušeno usnesením Okresního státního zastupitelství v Olomouci, protože nebyly vyslechnuti tři adresáti otevřeného elektronického dopisu.

[10] Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 30. 3. 2011 P. Č. telefonicky sdělil, že na otevřený dopis si pamatuje, nepátral po tom, zda byl pan T. od policie propuštěn a jak byl nebo nebyl úspěšný, pana T. se na to neptal, byl z tohoto tvrzení žalobce dosti zaražen; dále uvedl, že pokud by toto o něm někdo napsal, cítil by se tímto tvrzením dotčen.

[11] Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 30. 3. 2011 sdělil M. G., že si na otevřený dopis vůbec nepamatuje, ani neví, zda jej elektronickou poštou dostal, že ví, že žalobce měl nějaké spory s panem T., týkalo se to vedení SVJ. Podle úředního záznamu Policie ČR z 5. 4. 2011 telefonicky sdělil P. G., že si na otevřený dopis nepamatuje a že pokud mu žalobce něco posílal e-mailem, tak to nečetl a rovnou smazal, neboť řeči žalobce ho nezajímají. K panu T. i uvedl, že si nemyslí, že by byl nějaký násilník či opilec, on sám jej opilého nikdy neviděl.

[12] Podle úředního záznamu o doplnění podání vysvětlení ze dne 7. 4. 2011 žalobce využil svého práva a k věci vypovídat nechtěl a nevypovídal.

[13] Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 7. 4. 2011 telefonicky sdělil J. Z., že si na otevřený dopis žalobce pamatuje, vzhledem k velkému časovému odstupu jen matně, jeho přesný obsah si nevybavuje, pouze ho přečetl a pak vymazal a víc se o to nezajímal. Ví, že mezi panem T. a žalobcem byly nějaké spory,

ale on se o to ani nijak nezajímal. Že by se ptal žalobce, co tím dopisem myslel, si nevzpomíná, ale myslí si, že se jej neptal ani se o tom dopise nebavil s panem T..

[14] Dne 7. 4. 2011 odevzdala Policie ČR věc správnímu orgánu prvního stupně k projednání přestupku. Dne 20. 5. 2011 vydal správní orgán prvního stupně příkaz, kterým uznal žalobce vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se žalobce dopustil tím, že „dne 13. 4. 2010“ rozeslal na 12 e-mailových adres obyvatelů domu na ulici I. P. Pavlova 32 - 40 v Olomouci dopis, ve kterém napsal informace o incidentu mezi J. T. a J. H. s tím, aby uvedený případ zvážili a předsedu výboru J. T. odvolali z funkce předsedy a člena výboru, přičemž J. T. označil za opilce a násilníka, dále dne 13. 9. 2010 v dopise MUDr. E. M. označil J. T. za „tuneláře“ a v dopise správě nemovitostí D. - Č. ze dne 28. 6. 2010 o J. T. uvedl: „předseda výboru SVJ, jinak propuštěný a nepříliš úspěšný policista“. Tímto hrubým jednáním úmyslně narušil občanské soužití. Žalobci byla uložena jako sankce podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. pokuta ve výši 3.000 Kč splatná do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto příkazu.

[15] V odůvodnění příkazu správní orgán prvního stupně uvedl, že na základě tří dopisů (elektronický otevřený dopis, dopis ze dne 13. 9. 2010 zaslaný MUDr. E. M. a dopis ze dne 28. 6. 2010 nazvaný Věc: byt 998/24-reklamace vyúčtování služeb za rok 2009, vyúčtování fondu oprav, rekonstrukce výtahu, vyúčtování splátek úvěrů, stanovení výše záloh na služby“, který obviněný zaslal správě nemovitostí D. - Č.), respektive jejich částí, považuje komise za jednoznačně prokázané, že žalobce tím, že označuje J. T. za opilce a násilníka, vyzývá k jeho odvolání z funkce předsedy a člena výboru, označuje jej za tuneláře a za propuštěného ne příliš úspěšného policistu, nepochybně o J. T. opakovaně sděluje třetím osobám údaje, které mají difamující povahu, přičemž takové údaje jsou způsobilé ohrozit vážnost J. T. u spoluobčanů. Komise posoudila jednání žalobce jako úmyslné, a to ve formě úmyslu přímého, což dovodila z konkrétních formulací, které žalobce použil (výrazy jako opilec, násilník, nepříliš úspěšný policista), kdy žalobce si musel být vědom, že se jedná o negativní výrazy, které mohou znevážit osobu J. T. u spoluobčanů, jednak ze skutečností, že žalobce uváděl o obviněném údaje difamující povahy opakovaně, z čehož vyplývá, že se nejednalo o jednorázové nevhodně zvolené vyjádření žalobce o J. T., ale o výraz dlouhodobějšího negativního vztahu žalobce k osobě J. T.. K výši sankce správní orgán prvního stupně přihlédl k tomu, že se žalobce jednání naplňujícího znaky přestupku ve formě pomluvy dopustil opakovaně a k tomu, že žalobce sděloval údaje difamující povahy o osobě J. T. velkému počtu osob, přičemž se z větší části jedná o osoby z místa bydliště J. T., kdy případná ztráta vážnosti u těchto osob by měla významný negativní dopad na sousedské vztahy obviněného.

[16] Dne 28. 7. 2011 žalobce při ústním jednání uvedl, že všechny uvedené dopisy skutečně napsal, je to však překroucené a vytržené z kontextu. K dopisu ze dne 13. 4. 2010 uvedl, že tento dopis skutečně rozeslal e-mailem členům společenství a uvedl, že není pravda, že by v tomto dopise napsal, že J. T. je opilec nebo násilník, ale napsal, že „pro všechny slušné lidi je nepřijatelné mít za člena výboru a dokonce jeho předsedu opilce a násilníka“. K tomu dále uvedl, že J. T. v

podnapilém stavu viděl vícekrát. Na dotaz předsedkyně komise, proč pana T. označil za násilníka, uvedl, že to bylo proto, že je mu známo, že napadl pana H.. Na dotaz předsedkyně komise uvedl, že o tom, že pan T. napadl pana H., ví od pana H. a věří tomu, co o incidentu řekl pan H. a ne tomu, co o tom řekl pan T., a to z důvodu, že pan T. nemá žalobce a pana H. v oblibě a že k incidentu došlo přede dveřmi bytu pana H., přičemž pan T. bydlí v sousedním domě. Na dotaz předsedkyně komise, zda je mu známo, že incident se odehrál na Velikonoční pondělí, že pan T. mohl být na místě přítomen z důvodu velikonoční pomlázky, žalobce uvedl, že je mu známo, že pan T. byl na místě přítomen s pendrekem, nikoliv s velikonoční pomlázkou. To, co uvedl v dopise, tedy nepovažuje za hrubé narušení občanského soužití. K dopisu ze dne 13. 9. 2010 uvedl pro upřesnění, že tento dopis nebyl adresován MUDr. M., ale SVJ domu prostřednictvím MUDr. M.. Žalobce zde neuvedl, že J. T. je tunelář, vyjádřil zde pouze podezření na porušování povinností při správě cizího majetku. K vyjádření tohoto podezření měl objektivní důvody. K dopisu ze dne 28. 6. 2010 uvedl, že skutečnost, že pan T. byl od policie propuštěn je objektivní fakt. Na dotaz předsedkyně komise, zda je mu známo, že byl propuštěn na vlastní žádost, žalobce uvedl, že toto mu známo není. Na dotaz předsedkyně komise, z čeho odvozuje, že pan T. byl „nepříliš úspěšný policista“, žalobce uvedl, že toto odvozuje z toho, že odešel ve svých 43 letech z funkce zástupce náčelníka oddělení, tedy z poměrně vysoké funkce a následně byl nezaměstnaný. Z toho odvozuje svůj subjektivní názor, že nebyl příliš úspěšným policistou, protože úspěšní policisté od policie neodcházejí. Výraz „nepříliš úspěšný policista“ nepovažuje za hanlivé vyjádření, pokud by se chtěl vyjádřit hanlivě, tak by se vyjádřil jinak. V odvolání žalobce namítl, že od spáchání přestupku uplynul více než 1 rok a přestupek nelze projednat a žalobci není známo, že by proti němu bylo vedeno trestní řízení. Žalobce uvedl, že uplatňoval své právo člena společenství vlastníků jednotek a navrhoval v dopise ze dne 13. 4. 2010 odvolání J. T. z funkce předsedy a člena výboru společenství jednotek, které řádně zdůvodnil událostí ze dne 5. 4. 2010, kdy J. T. ve značně podnapilém stavu napadl J. H. ve vstupu bytu J. H. policejním pendrekem. V tomto dopise žalobce J. T. neoznačil za opilce a násilníka, jak se uvádí ve výroku komise pro projednávání přestupků, toto vyvodila komise. V usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 5. 5. 2011 se k této kauze uvádí, že J. T. svým předchozím nevhodným chováním mohl takto celý incident vyprovokovat. Dále není pravda, že žalobce dne 13. 9. 2010 v dopise společenství vlastníků jednotek označil J. T. za „tuneláře“. Žalobce vyslovil v tomto dopise podezření, že takové podivné hospodaření společenství přímo navozuje podezření na porušování povinností při správě cizího majetku a čeština má pro tento způsob podivného hospodaření jednoslovný přiléhavý název, a to tunelování. Komise z toho vyvozuje, že tunelářem je J. T., přitom s prostředky společenství hospodaří výbor společenství vlastníků jednotek a správa nemovitostí D. - Č., ne J. T.. V dalším dopise ze dne 28. 6. 2010 správě nemovitostí D. - Č., kterým žalobce reagoval na odkaz správců, že odborné účetní údaje vysvětlil J. T., žalobce uvedl v místě obecně známou věc, že J. T. je propuštěný policista a dále svůj osobní názor, že byl ne příliš úspěšný policista. Tímto reagoval pouze na jeho účetní a finanční odbornost. Pro dokreslení žalobce uvedl, že v několika zápisech z výborových schůzí J. T. uváděl, že zateplením domu a výměnou oken se ušetřilo 145 % tepelné energie, což je evidentní nesmysl. Podle žalobce se nejednalo o hrubé jednání a nesdělil žádný nepravdivý údaj, ani údaj sice pravdivý, který má však difamující povahu a přitom jde

o údaj, který může ohrozit vážnost jiného u spoluobčanů. Vážnost u spoluobčanů ohrožuje J. T. svým jednáním, kdy se jako bývalý policejní důstojník uvede, byť jsou Velikonoce, do stavu značné opilosti a boucháním a kopáním do cizích dveří vyprovokuje rvačku. Svými dopisy žalobce jen uplatňoval právo člena SVJ domu podávat návrhy a vyjadřovat se k dění ve společenství, toto nemůže být považováno za hrubé jednání a narušení občanského soužití.

[17] Rozhodnutím ze dne 19. 10. 2011 žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že vypustil text „dále dne 13. 9. 2010 v dopise zaslaném společenství vlastníků jednotek domu prostřednictvím MUDr. E. M. označil J. T. za „tuneláře“ a ve výroku sankci tak, že výše pokuty 3.000 Kč se nahrazuje částkou 2.500 Kč. Ve zbytku bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití, kterého se měl žalobce dopustit ve formě pokračování v přestupku, zahrnujícího tři útoky ze dnů 13. 4. 2010, 28. 6. 2010 a 13. 9. 2010. Útok ze dne 13. 9. 2010 však správní orgán prvního stupně, když jej vyhodnotil jako přestupkové jednání, nesprávně právně kvalifikoval. V dopise ze dne 13. 9. 2010 bylo konstatováno: „Nedivím se proto, že předseda výboru T. otálí z „objektivních důvodů“ se svoláním shromáždění vlastníků (běžně se uskutečňovalo v dubnu nebo květnu), takové hospodaření přímo navozuje podezření na porušování povinností při správě cizího majetku. Čeština má pro tento způsob podivného hospodaření jednoslovný přiléhavý název, a to tunelování“. Žalobce tímto vyjádřením vyslovil pouze podezření. Jeho prohlášení je pak, jak vyplývá z textu uvedeného dopisu, subjektivním upozorněním na dle jeho názoru nesprávné hospodaření, nikoliv učiněným závěrem či odsudkem. Má charakter kritiky, která je v této své podobě přípustná, a ani ve spojení s jednotlivými dalšími útoky nemá charakter protiprávního jednání. Nicméně zbylé dva útoky obviněného tento charakter ve vzájemném součtu mají. Jejich existence byla správním orgánem zjištěna nesporně a bez důvodných pochybností. Správní orgán prvního stupně zjistil existenci dopisů ze dne 13. 4. 2010 a ze dne 28. 6. 2010, včetně jejich hanlivého obsahu. Žalobce se při ústním jednání přiznal k jejich napsání. Ve vztahu k dopisu odeslaném dne 13. 4. 2010 se výslovně přiznal i k tomu, že jej rozeslal členům společenství. Odeslání dopisu ze dne 28. 6. 2010 žalobcem pak vyplývá z kontextu jeho výpovědi při ústním jednání, obsahu tohoto dopisu, skutečnosti, že se následně dostal do dispozice J. T. a nakonec i samotného odvolání. V souladu s tím shledal odvolací orgán, že bylo spolehlivě prokázáno naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Správní orgán prvního stupně tak zjistil skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu, z něhož správně a v souladu s právními předpisy vyvodil ve vztahu k útokům z 13. 4. 2010, 28. 6. 2010 i 13. 9. 2010 skutkové a ve vztahu k útokům ze dne 13. 4. 2010 a 28. 6. 2010 i právní závěry. Jeho právní závěr ve vztahu k útoku ze dne 13. 9. 2010 byl však nesprávný, což vyústilo ve vadu výroku napadeného rozhodnutí o vině, kterou však odvolací orgán svým postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu vypuštěním části tohoto výroku napravil. Proto odvolací orgán změnil i výši sankce. Žalovaný podrobně vysvětlil, že neuplynula dosud lhůta podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích a přestupek bylo možné projednat. Podle žalovaného žalobce měl jistě právo vyjadřovat se k činnosti SVJ, jeho výboru, včetně jeho předsedy, rozporovat

tuto činnost a vyslovovat s ní nesouhlas, oponovat jí. Žalobce však svým jednáním tuto mez kritiky a vyjadřování vlastního pohledu na věc překročil. Jednání, jímž byl shledán vinným, mělo totiž charakter očerňování osoby J. T.. Počáteční kritiku obsaženou v jeho dopisech ze dne 13. 4. 2010 a ze dne 28. 6. 2010, která by sama o sobě byla kritikou věcnou, racionálně vedenou, která je v demokratické společnosti potřebná, a tudíž i vítaná, překročil očerňovacími útoky, které měly J. T. pošpinit. Popis události ze dne 5. 4. 2010, jíž se měl J. T. zúčastnit, byl určitou kritikou, a tudíž z pozice veřejného práva obecně přijatelný, stejně byl z pozice veřejného práva přijatelný i subjektivní názor obviněného na tuto událost, rovněž i žádost obviněného o vznesení členům výboru společenství vlastníků jednotek, aby tento případ zvážily a na nejbližší schůzi výboru společenství předsedu výboru J. T. dle příslušných stanov odvolali jak z funkce předsedy, tak z funkce člena výboru, byl výzvou, ke které byl obviněný oprávněn. Závěrečným konstatováním, že pro všechny slušné lidi je nepřijatelné mít za člena výboru, a dokonce jeho předsedu (kterého v témže odstavci dopisu ztotožnil s J. T.) opilce a násilníka, žalobce z jakékoliv kritiky vybočil. Uvedené prohlášení mělo jediný účel a důsledek - pošpinit J. T., znevážit ho v očích adresátů tohoto dopisu. Na této skutečnosti nic nezmění ani případná zmínka v usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 5. 5. 2011, na kterou žalobce odkázal ve svém odvolání, že J.T. svým předchozím nevhodným chováním mohl takto celý incident vyprovokovat. Jednak je tato zmínka podmíněna a především nic nevypovídá o tom, že označení J. T. jako opilce a násilníka je ve vztahu k jeho osobě přiléhavé. K propuštění J. T. ze služebního poměru u Policie ČR žalobce vypověděl 28. 7. 2011, že mu nebylo známo, že J. T. byl od Policie ČR propuštěn na vlastní žádost a že odvozuje skutečnost, že J.T. byl nepříliš úspěšný policista z toho, že odešel ve 43 letech z funkce zástupce náčelníka oddělení, tedy z poměrně vysoké funkce, a následně byl nezaměstnaný, s tím, že úspěšní policisté od policie neodcházejí. Jestliže žalobce nevěděl, že J. T. odešel od Policie ČR na vlastní žádost, musel tedy mít za to, že byl Policí ČR propuštěn. Logicky pak tento obsah muselo mít i jeho vyjádření o propuštění J. T.. J. T. a však byl od Policie ČR propuštěn na vlastní žádost, odešel dobrovolně. Je tedy zřejmé, jaký obsah mělo uvedené prohlášení žalobce. Žalobce dále vypověděl, že mu bylo známo, že J. T. v pouhých 43 letech byl již u Policie ČR na služební funkci zástupce vedoucího oddělení. Sám žalobce tuto služební funkci označil za poměrně vysokou. V rozporu s tím ho však žalobce označil za policistu neúspěšného. Jen na okraj odvolací orgán poznamenal, že skutečnost, že J. T. od Policie ČR odešel, poté byl nezaměstnaný, nic nevypovídá o tom, jakým byl policistou, to objektivně charakterizuje pouze průběh jeho služebního poměru, který je deklarován jeho kariérním postupem až na funkci zástupce oddělení, jež je podle žalobce funkcí poměrně vysokou. Je tedy zjevné, že ani tyto výroky žalobce neměly z pozice veřejného práva charakter přijatelné kritiky, kritikou vůbec nebyly, a že jediným jejich účelem a důsledkem bylo J. T. nepodloženě pošpinit a snížit jeho vážnost před správcem nemovitosti, se kterým jako předseda výboru SVJ přichází do kontaktu. Ve svém součtu oba tyto útoky J. T. pošpinily, šířily o něm negativní informace dehonestujícího charakteru, a narušily tedy občanské soužití. Žalobce svými dopisy opakovaně překročil rámec z pozice veřejného práva přijatelné kritiky, dostal se mimo něj do oblasti účelného očerňování druhé osoby, k němuž nebyl na základě žádného práva legitimován, a to ani jako člen SVJ. Ochrana před takovýmto jednáním je podmínkou existence demokratické

diskuse, pořádku ve veřejných věcech a možnosti skutečně svobodně vyjadřovat své názory. Kdyby byla předmětná jednání trpěna, vedla by ve svém důsledku k paralýze diskuse, svobody projevu, kritice, protože by ji insinuační kampaně difamujícími a dehonestujícími sděleními přesunuly do zcela jiné roviny, a tedy fakticky znemožnily. Usnesením ze dne 24. 11. 2011 nahradil žalovaný v napadeném rozhodnutí v textu slovo „čtyřiatřiceti“ slovem „třiačtyřiceti“.

[18] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[19] Podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i vydání napadených rozhodnutí, *přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.*

[20] Podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.*

[21] Podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích *do běhu lhůty podle odstavce 1 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.*

[22] Podle § 12 odst. 10 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku až do dne vydání napadeného rozhodnutí, *trestním řízením se rozumí řízení podle tohoto zákona, trestním stíháním pak úsek řízení od zahájení trestního stíhání až do právní moci rozsudku, případně jiného rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení ve věci samé a přípravným řízením úsek řízení podle tohoto zákona od sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení nebo provedení neodkladných a neopakovatelných úkonů, které mu bezprostředně předcházejí, a nebyly-li tyto úkony provedeny, od zahájení trestního stíhání do podání obžaloby, postoupení věci jinému orgánu nebo zastavení trestního stíhání, anebo do rozhodnutí či vzniku jiné skutečnosti, jež mají účinky zastavení trestního stíhání před podáním obžaloby, zahrnující objasňování a prověřování skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, a vyšetřování.*

[23] Soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[24] První spornou otázkou v souzené věci je, zda přestupek byl projednán, resp. zda rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci ve lhůtě jednoho roku od jeho spáchání.

[25] Předně je třeba zaměřit pozornost na to, zda žalovaný správně označil přestupek jako pokračující. Zákon o přestupcích ustanovení o pokračování v přestupku postrádá. Proto se vychází z teorie obecných zásad správního trestání a pokračování v přestupku je obecnou trestní kategorií, aplikovatelnou i ve vztahu k přestupkům a jiným správním deliktům; její aplikace není výkladem pomocí analogie a proto netřeba uvažovat, zda je ve prospěch pachatele či nikoli (srov. Prášková, H. *Základy odpovědnosti za správní delikty*. 1. vydání. Praha. C. H. Beck, 2013, s. 228 ad.). Pokračující přestupek je definován obdobně jako pokračování v trestném činu podle § 116 trestního zákona (č. 40/2009 Sb.): *pokračováním v trestném činu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku*. K námitce žalobce uvedené v replice k vyjádření žalovaného k žalobě, aby nebyla jednání žalobce nazývána „útokem“ soud v návaznosti na uvedené podotýká, že jde o odborný termín správního práva a trestání.

[26] V souzené věci se žalobce jednoho útoku dopustil 13. 4. 2010 a druhého 28. 6. 2010 (zářijový útok byl z potrestání vypuštěn napadeným rozhodnutím). Oba útoky naplňovaly stejnou skutkovou podstatu přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích (úmyslné narušení občanského soužití hrubým jednáním), byl stejný způsob provedení, šlo o blízkou časovou souvislost i o souvislost v předmětu útoku a obě jednání byla vedena jednotným záměrem zbavit poškozeného funkce předsedy a člena výboru SVJ. Žalovaný tedy označil přestupek v napadeném rozhodnutí jako pokračující správně.

[27] Kvalifikace přestupku jakožto pokračujícího činu měla zásadní význam pro běh lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek. U pokračujícího přestupku se běh lhůty odvíjí od vykonání posledního útoku (zákon o přestupcích nemá zvláštní ustanovení o pokračujícím přestupku, proto se v souladu s judikaturou správních soudů a shora uvedené argumentace doktríny užije principů a pojmů trestního práva (např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2009, č. j. 1 As 35/2009-69; rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, č. Sb. NSS 1338/2007; rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 5 A 98/2001-36, č. Sb. NSS 511/2005; dále srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. 8 Tdo 752/2007, R 10/2008 tr., www.nssoud.cz, podle kterého *hmotněprávní povaha institutu promlčení trestního stíhání se v případě pokračování v trestném činu (§ 89 odst. 3 tr. zák.) projevuje v tom, že úkony, které způsobují přerušení promlčení trestního stíhání podle § 67 odst. 3 písm. a) tr. zák., se vztahují ke všem dílčím útokům pokračujícího trestného činu, a to bez ohledu na skutečnost, zda se o nich konalo společné řízení či nikoli. To znamená, že pokud byla vedena např. dvě samostatná řízení o dílčích útocích tvořících jeden pokračující trestný čin, dojde k přerušení běhu promlčecí doby ve smyslu § 67 odst. 3 písm. a) tr. zák. ohledně celého pokračujícího trestného činu i tehdy, jestliže byly byt' jen ve vztahu k jednomu dílčímu útoku – provedeny úkony směřující k trestnímu stíhání pachatele*].

[28] Přestupku se žalobce měl dopustit 13. 4. 2010 a 28. 6. 2010. Právní moci nabylo žalobou napadené rozhodnutí dne 24. 10. 2011. Trestní řízení bylo zahájeno sepsáním záznamu o zahájení úkonů dne 30. 11. 2010 a věc byla odevzdána policejním orgánem k projednání přestupku 7. 4. 2011 (opatření doručeno 13. 4. 2011). Roční lhůta pro projednání přestupku vč. doručení rozhodnutí a nabytí právní moci by skončila bez jejího prodloužení 28. 6. 2011. Do této lhůty se však nezapočítává podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích doba od 30. 11. 2010 do 13. 4. 2011, tj. 134 dnů (necelých 5 měsíců, tedy celý prosinec 2010 až březen 2011 a 13 dnů z měsíce dubna 2011). Pokud připočteme 134 dnů (4 vyjmenované měsíce a 13 dnů) k 12. 4. 2011, dospějeme k datu 10. 11. 2011. Napadené rozhodnutí s ohledem na uvedený výpočet nabylo právní moci 24. 10. 2011, tj. před zánikem lhůty pro projednání přestupku a žalobní námitka prekluze není důvodná.

[29] Uvedený výklad a aplikace definice „*trestního řízení*“ odpovídá taktéž judikatuře. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 1 As 17/2007-73 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz) *doba, po kterou bylo trestní řízení vedeno, tedy začíná běžet dnem zahájení trestního řízení, v daném případě tedy dnem, kdy policejní orgán sepsal záznam o zahájení úkonů trestního řízení, a končí dnem, kdy se správní orgán o odevzdání věci dozvěděl, tedy dnem, kdy mu bylo opatření policejního orgánu doručeno.*

[30] Citovaný rozsudek navazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2007, č. j. 6 As 56/2004-68, č. ve Sb. NSS 1192/2007, podle kterého: *I. Ke stavění běhu lhůty k projednání přestupku podle § 20 odst. 2 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, nedochází dnem, kdy správní orgán postoupí věc podle § 71 písm. a) téhož zákona policejnímu orgánu či státnímu zástupci, ale až dnem, kdy tyto orgány zahájí úkony trestního řízení. II. Pokud orgány činné v trestním řízení, jimž byla věc postoupena podle § 71 písm. a) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dospějí k závěru, že zde nejsou skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin, aniž učiní jakékoli úkony trestního řízení, ke stavění běhu lhůty podle § 20 odst. 2 téhož zákona nedojde.*

[31] Shodně rozhodl Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. 8 Tdo 157/2009 (www.nssoud.cz), podle kterého *v případě, kdy soud shledá, že skutek, pro který se řízení vede, není trestným činem, ale mohl by být příslušnému orgánu postoupen jako přestupek [§ 171 odst. 1, § 222 odst. 2, § 257 odst. 1 písm. b), § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř.], a zkoumá, zda lze předmětný skutek jako přestupek projednat (viz č. III/1964 Sb. rozh. tr., str. 41 a 42, č. 68/1980 Sb. rozh. tr.), musí posoudit, zda ve smyslu § 20 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nedošlo k jeho promlčení. Do běhu promlčecí jednoleté lhůty (§ 20 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb.) nezapočítává dobu, po kterou bylo pro týž skutek vedeno trestní řízení (§ 12 odst. 10 tr. ř.), jež počíná sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení policejním orgánem podle § 158 odst. 3 tr. ř., a nikoli okamžikem zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. ř. nebo podle § 314b odst. 1 tr. ř.*

[32] Druhou námitkou brojil žalobce proti tomu, že v napadeném rozhodnutí bylo uveden den vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně 3. 8. 2011, přestože rozhodnutí bylo vydáno 28. 7. 2011. Tato námitka není důvodná. Podle § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí *k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*. Na originálu rozhodnutí vyhotoveném dne 28. 7. 2011 a založeném ve správním spise správního orgánu I. stupně je skutečně vyznačena doložka v souladu se zákonem a datum vypravení rozhodnutí dne 3. 8. 2011.

[33] K naplnění znaků skutkové podstaty přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích žalobce namítl, že zasláním dopisu ze dne 13. 4. 2010 e-mailem uplatňoval právo člena společenství vlastníků jednotek a navrhoval odvolání J. T. z funkce předsedy a člena výboru SVJ, které zdůvodnil událostí ze dne 5. 4. 2010, kdy J. T. ve značně podnapilém stavu napadl pana J. H. policejním pendrekem (obuškem opatřeným pentlemi). V dopise neoznačil J. T. za opilce a násilníka, toto vyvodila Komise pro projednávání přestupků. Žalobce odkázal na blíže nespecifikované usnesení Okresního soudu v Olomouci a údajné hodnocení tohoto soudu, že J. T. mohl svým předchozím nevhodným chováním incident vyprovokovat. Žalobce vyjádřil v dopise ze dne 28. 6. 2010 svůj názor, že J. T. byl ne příliš úspěšný policista. Tím podle žaloby reagoval žalobce na odbornost J. T., který uváděl, že zateplením domu a výměnou oken se ušetří 145 % energie, což je nesmysl. Žalobce v žalobě uvedl, že nesdělil nepravdivý údaj o J. T. třetím osobám, že nesdělil sice ani údaj pravdivý difamující povahy ohrožující vážnost J. T. u ostatních občanů. Podle žalobce vážnost své osoby ohrožuje sám J. T. svým jednáním, kdy o velikonocích ve stavu značné opilosti a boucháním a kopáním do cizích dveří vyprovokuje rvačku s o 15 let starším důchodcem. Žalobce nepovažoval své výroky za hanlivé a určení primární a sekundární pohnutky žalovaným shledal jako nepatřičné. Stejně tak nesouhlasil s tím, že vybočil z mezí přípustné kritiky a že rozebíral, jakým způsobem byl ukončen služební poměr J. T..

[34] K těmto námitkám soud konstatuje, že z obsahu dopisu zasláního 13. 4. 2010 elektronicky členům výboru a společenství vlastníků jednotek, celého kontextu a zejména vyjádření „propuštěný a ne příliš úspěšný policista J. T.“, „odvolali J. T. z funkce předsedy“ a především „pro všechny slušné lidi je nepřijatelné mít za člena výboru a dokonce jeho předsedu opilce a násilníka“ se jednoznačně podává, že žalobce označil pana J. T. hanlivými výrazy, a to před mnoha dalšími obyvateli domu, což bylo ve správním řízení prokázáno jejich výslechy, a to s úmyslem poškodit J. T. a odvolat jej z funkcí předsedy a člena výboru SVJ. V dopise správě nemovitostí ze dne 28. 6. 2010 žalobce uvedl, že J. T. je „propuštěný ne příliš úspěšný policista“. Žalobce nenamítal, že by dopisy nerozeslal, že by měly jiný obsah, že by je jejich příjemci neobdrželi, naopak jejich rozeslání i obsah potvrzoval.

[35] Znaky souzeného přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích jsou zavinění ve formě úmyslu, narušení občanského soužití, a to

hrubým jednáním. Jednání musí porušovat nebo ohrožovat zájem společnosti (v souladu s § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), tj. posuzuje se existence materiální stránky přestupku (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, www.nssoud.cz). Přitom zde nesmí být okolnosti vylučující protiprávnost, ty zde správní orgány ani soud neshledaly (těmito okolnostmi jsou např. nutná obrana, krajní nouze, svolení poškozeného, přípustné riziko atd.).

[36] Podle § 4 odst. 2 *přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo b) věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn.*

[37] Ze shora citovaných dopisů a výslechů a podání žalobce jednoznačně plyne a je v nich výslovně uvedeno, že žalobce měl zájem a usiloval opakovaně o odvolání J. T. z funkce předsedy a člena výboru SVJ (očerňováním a výslovným uvedením či zpochybněním odbornosti J. T.).

[38] Není-li pojem definován v právním předpise jinak, je třeba mu při jeho výkladu přisoudit takový význam, jaký má v běžném jazyce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 2 As 37/2009-62).

[39] Občanské soužití je neurčitým právním pojmem, který judikatura a literatura definuje jako určitý souhrn ustálených pravidel jednání a chování ve společnosti, který je založen na respektování práv ostatních lidí, jejichž dodržování v určitém čase a místě je ve společnosti obvyklé. Příklady hrubého jednání jsou uvedeny v § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a jde o jednání, které má schopnost ohrozit nebo porušit zájem na nenarušeném, poklidném a řádném občanském soužití, tzn. překročit rámec výše uvedených jednání a pravidel; naplněním skutkové podstaty přestupku narušujícího občanského soužití musí dojít jednáním určité intenzity, které svojí povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu v § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích; přitom pojem hrubého jednání musí být vykládán objektivně (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 1 A 24/2010-22, č. 2446/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 12/2010-65, obojí na www.nssoud.cz) a to je pro souzenou věc podstatné, protože žalobcovo hodnocení jeho činů na jedné straně a hodnocení jeho činů na druhé straně všemi orgány a svědky se liší.

[40] Za hrubé jednání v souzené věci lze posoudit toliko výrazy „opilec, násilník, ne příliš úspěšný a propuštěný policista“. Ostatní vyjádření žalobce podle soudu nedosahují intenzity hrubého jednání narušujícího občanské soužití. Bezpochyby by nikdo nechtěl být před ostatními členy společenství vlastníků jednotek a spolubydlících v domě označován takovými výrazy, byť je nutno vždy – a to i v souzené věci – přihlídnout ke kontextu celé věci. Hrubé jednání je jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je třeba proto

důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti). Hranice mezi nimi není ostrá. Určitým vodítkem pro posouzení, zda jednání je hrubé a má být postiženo jako přestupek, jsou jednání, která jsou pod písm. c) jako hrubá výslovně označena. Hrubým jednáním narušujícím občanské soužití je např. vyhrožování jinou újmou než újmou na zdraví, pomlouvání, vydírání, za podmínky, že nejde o trestný čin (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009-64).

[41] Podle slovníku spisovné češtiny Ústavu pro jazyk český (<http://ssjc.ujc.cas.cz/>, shlédnuto 26. 11. 2013) „opilec“ je „opilý člověk; opíjející se, v pití nestřídmý člověk; pijan“ a „násilník“ je „ten, kdo se dopouští násilí“. Žalobce si byl vědom hanlivosti a urážlivosti použitých výrazů a v souvislosti s žalobcovým záměrem dosáhnout odvolání J. T. z funkce předsedy a člena výboru SVJ zasáhl do pokojného občanského soužití snižováním jeho cti a vážnosti. Intenzita hrubého jednání se zvyšuje s počtem osob, které jsou hrubého jednání svědky [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006- 3 vč. tam citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 1924, Boh. A 4208/24 (1155/24), www.nssoud.cz].

[42] Objektem přestupku jsou společenské vztahy, hodnoty a zájmy, které právo chrání. V souzené věci je chráněnou hodnotou klidné a spořádané občanské soužití, k jehož narušování došlo obsahem zaslaných dopisů ze dnů 13. 4. 2010 a 28. 6. 2010. Nelze přehlédnout rovněž skutečnost, že J. T. byl do funkce zvolen na základě hlasování členů společenství vlastníků jednotek.

[43] Žalobce fakticky sám přiznal spáchání přestupku, byť obsah dopisů subjektivně posuzoval jinak. Právně významné pro souzenou věc však bylo pouze objektivní hodnocení obsahu zmiňovaných dopisů. Žalobce byl seznámen s celým spisem dne 7. 6. 2011 a opakovaně při projednávání přestupku 28. 7. 2011. Soud nezjistil žádné vady napadených rozhodnutí, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti mimo rámec vymezený žalobními námitkami.

[44] K námitce žalobce, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyla zmínka o pokračujícím přestupku, soud konstatuje, že rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří jeden celek a takto je soudem i přezkoumáváno. Proto může v rozhodnutí o odvolání být původní kvalifikace přestupku změněna a může být změněno či doplněno i odůvodnění rozhodnutí.

[45] Soud závěrem konstatuje, že všechny znaky přestupku byly jednoznačně naplněny a správní orgány posoudily věc správně, aplikovaly správně vybraná ustanovení zákona, neurčité právní pojmy vyložily shodně se soudem i doktrínou a nepřekročily meze správního uvážení ani jej nezneužily. Soud se ztotožnil s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě, a to včetně argumentů ke společenské škodlivosti jednání žalobce.

[46] Pro úplnost soud doplňuje, že nepřezkoumává dopis - útok ze září 2010, protože tento byl z řízení vyňat právě napadeným rozhodnutím, proto žalobní

námítky vztahující se k tomuto útoku s napadeným rozhodnutím nesouvisí, argumentace se se souzenou věcí míjí a proto takové námítky nemohou být důvodné.

[47] Z výše uvedených důvodů krajský soud k žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[48] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žalovaný žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 29. 11. 2013

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radková v. r.
samosoudkyně